

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra DE TO PEBLINGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 319. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262267408/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

deres Reder høit oppe under Tagskjægget af Taarnhatten og i Huller i Muren, var derimod tilladeligt; thi de vare næsten vilde og tilhørte Ingen. Det eneste Levende, som de øinøde i Nærheden, var en Karl, som langt nede ved Stranden læssede Qvas paa en Vogn. Beroligede i denne Henseende, steg de op ad den høie Brandstige, der stod lænet op til den Aabning, gjennem hvilken man dengang alene kunde komme ind i Taarnet, og da de vare komne derop, entrede de paa skrøbelige Stiger og tilsidst mellem Tømmerværket, indtil de naaede lige under Taget til det øverste Bjelkelag, over hvilket der hist og her var lagt løse Brædder, der tildeels vare halvraadne. Det længste og stærkeste af disse Brædder slæbte de med stort Besvær hen til een af de mange store Glugger, som ere anbragte lige under Tagskjægget, og hvorfra man har Udsigt til alle Verdens fire Hjørner. Gjennem Aabningen skubbede de Brædtet saa langt udenfor Muren, at det havde Ligevægt, og nu gik *Martin* ud paa den yderste Ende deraf, medens *Hans Jørgen* indenfor lagde sig paa Maven tvers over Planken som en Modvægt, uden hvilken *Martin* strax var vippet ned i Afgrunden.

Staaende ude paa det svære Brædt imellem Himmel og Jord, begyndte *Martin* nu ivrigt sin Jagt; han kigede og søgte saalænge og forsigtigt, at han ogsaa snart var heldig nok til i et Par Huller i Muren at opdage et Par af de der bygte Duereder, og at overraske de Gamle og Unge saa snelt, at han i kort Tid havde faaet puttet to Duer i den venstre rummelige Kjolelomme og to i den høire; en Femte maatte tage Logis indenfor hans Vest. Fuld af

Glæde over sin Fangst raabte han ind til *Hans Jørgen*, som laae og pustede tvers over Brædtet: »Nu har jeg allerede fem; men nu seer jeg heller ingen flere!»

»Jeg vil have de Tre,« raabte *Hans Jørgen* tilbage, »jeg vil have de Tre!»

»Tak skal Du have, Du er god!« svarede *Martin* og lavede sig til langsomt at gaae indad paa Brædtet, »jeg har fanget dem, og jeg vil ogsaa denne Gang have Broderparten!»

»Aa Snak,« raabte *Hans Jørgen* igjen, »jeg ligger her og klemmer min Mave — —«

»Som jeg siger Dig,« var *Martins* Svar, »Du maa nøies med To; hvad vil Du ogsaa med dem?»

»Det kommer ikke Dig ved,« raabte *Hans Jørgen* hidsig; »hvis jeg ikke faaer de tre Duer, saa lader jeg Dig dumpe, veed Du det!»

»Saa Du vil skræmme mig?« svarede *Martin* ganske roligt og leende, »Du faar de To, det er nok til Dig; min Moder skal have de Tre!»

»Saa behold dem da alle Fem!« skreg *Hans Jørgen* ude af sig selv, og reiste sig ganske lidt fra Brædtet. Ved denne Bevægelse sank det noget mere udad, og den ulykkelige *Martin Kordt* styrtede eller rettere gled ned fra den svimlende Høide.

Næppe havde *Hans Jørgen* seet, at *Martin* forsvandt for hans Øine udenfor Gluggen, før Tanken om hans Ubesindigheds græsselige Følger faldt paa ham som et Bjerg; han slap Planken, som han endnu holdt fast paa og skyndte sig i Dødsens Angst ned ad alle Bjælker og Stiger, ud af Taarnet, og uden at han selv tænkte derpaa, førte hans Fødder ham til Præste-Enkens Huus. Bleg som et Liig